

Top25snuff

www.top25snuff.com

Z „Księgi humoru polskiego, tom III”
rok 1897

Hipolit Błotnicki

Pochwała tabaki

Ty, co myśli strudzone orzeźwiasz z uśpienia,
Ty, co rozpędzasz nudy i zmniejszasz katary,
Rozkoszo wielkich nosów, osłodo zmartwienia,
Tabako! darze niebios, przyjm me ofiary;
Dodaj chwalcy twojemu rzeźwiącej podniety,
I wzbudź w nim wieszczę tony i zapal poety!

Kiedym poznał znikomość obietnic nadziei,
Gdym goniąc postać szczęścia daremno siły strudził,
Gdy po rozkoszach przyszły zmartwienia z kolei,
A ja marząc o szczęściu nagle się przebudził,
Gdym z burzliwych miast uciekł do spokojnej wioski,
Tys wtenczas po raz pierwszy słodziła me troski.

Już czas polotny zniszczył zawrót młodej głowy,
Wyrwawszy się z rozbicia stanąłem na brzegu,
Już odtąd nie mam chęci, syn Dedala nowy,
Puszcząc się na swą zgubę w nierozmyślnym biegu,
Lecz na pamięć przysługi wyświadczonej w porę,
Ciebie miła tabako odtąd ciągle biorę.

Nad stosami zbutwiałych książek nachylony,
Nie skwarzyłyby się autor, gdyby nie miał ciebie;
W tobie przeciw uśpieniu doznaje obrony
Ten, co śledzi lunetą nowe cuda w niebie;
Pierwszy wsparty na księdze, na lunecie drugi,
Chrapaliby szczęśliwie bez twojej posługi.

Często głodny poeta w słodkim zachwyceniu,
Podczas długich wieczorów wichrowładnej zimy,
Pasuje się nieborak w paskudnem milczeniu
Z głodem, zimnem, uśpieniem i trudnymi rymy;
Gdy twój proszek drażliwe nerwy mu załechce,
I rym gładki przychodzi i spać się odechce.

Niech kto inny wychwala szczęśliwy wiek złoty,
Gdzie śmiertelni na łonie niewinnej prostoty
Pędzili błogie życie i zmartwień nie znali;
Ja ważąc ich byt z naszym na bezstronnej szali,
Nie zazdroszczę im szczęścia – te dawne prostaki
Słodkiej kawy nie pili, nie brali tabaki.

Gdy w licznym zgromadzeniu natrętny gawęda
Nudzi mnie swą perorą i prawi androny,

Gdy nad krytycznym czasem ubolewa zrzęda,
Lub nad srogą kochanek jęczy opuszczony;
Ja milczące stworzenie, na zapłatę myta,
Częstuję go tabaczką – i już z nami kwita.

Kiedy mąż nieostrożny powabnej pandory
Otworzył dar Jowisza, z wierzchu okazały,
I ukryte na zgubę człowieka potwory
Z groźnym hukiem po całym świecie się rozlały;
Czemuż miła nadzieja, co wyszła ze spodu,
Nie przyniosła tabaki dla ludzkiego rodu!

Patrzcie! czego ten biedny tak troskliwie szuka,
Wstaje – znowu siada – znów wstaje – i biega,
Rzuca wzrok niespokojny, nogą w ziemię stuka,
Przeziara swe kieszenie – cóż go tak dolega?
Czy bólu głowy dostał? czy zgubił skarb jaki?
Nie, to coś ważniejszego: on nie ma tabaki.

Jak niegdyś garstka Greków w pamiętnym odwodzie,
Po długiej walce z wiatry i morzem wzburzonym,
Gdy do ojczystej ziemi zbliżając swe łodzie,
Złowiła własne brzegi okiem natężonym,
Radością przepelnione było każde serce,
Taką on rozkosz znalazł w pełnej tabakierce.

Piękna połowo świata! co słodkim urokiem
Wkładasz więzy różowe na człeka z uśmiechem,
Dlaczegoż na ten proszek rzucasz wzgrady okiem,
I brzydzisz się zbyt licznym tabaczników cechem?
Masz i ty swoje proszki, lecz w innym zamiarze,
My swój w nosy pakujem, ty swoje – na twarzy.

O wy, z których zadrwiły nadzieje zwodnicze!
Płaczliwi kochankowie, wyśmiane gawrony!
Z próżnymi kieszeniami goli ex-panicze!
Potrójną kondemnataą zwalone patrony!
Wygwizdane aktory, zgrane szulery!
Szukajcie pocieszenia wewnątrz tabakiery.

Wy zaś, co z tabakierok troskóv umniejszenie
I zgryźliwych umartwień czerpacie osłodę,
Potwierdźcie uśmiechem me pochwalne pienie,
I wprowadźcie tabakę w powszechniejszą modłę,
A wieńcząc dobre chęci i talenta Baki,
Zażyjcie za me zdrowie trzy razy tabaki.

**Więcej na:
www.top25snuff.com**